

Strhující pohled do zákulisí života popové hvězdy.
– TAYLOR JENKINS REID, autorka bestselleru *Daisy Jones & The Six*

**JAKÁ
BYLA
CASSIDY
HOLMESOVÁ**

ELISSA R. SLOAN

ROMÁN

**JAKÁ
BYLA
CASSIDY
HOLMESOVÁ**

Copyright © 2020 by Elissa R. Sloan

Published by arrangement with William Morrow Paperbacks, an
imprint of HarperCollins Publishers. All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Petrášková, 2022

Cover © Yeon Kim, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1887-0 (pdf)

***JAKÁ
BYLA
CASSIDY
HOLMESOVÁ***

ELISSA R. SLOAN

Pro Walta

Elissin '90s–2000s Playlist

- „Ray of Light“ — **Madonna**
- „Everybody“ — **Backstreet Boys**
- „Independent Women“ — **Destiny's Child**
 - „Wannabe“ — **Spice Girls**
- „If You Had My Love“ — **Jennifer Lopez**
 - „Believe“ — **Cher**
 - „No Scrubs“ — **TLC**
- „Get Over Yourself“ — **Eden's Crush**
- „I Know Where It's At“ — **All Saints**
 - „Absolutely“ — **Nine Days**
- „It's Gonna Be Me“ — ***NSYNC**
 - „Back Here“ — **BBMak**
 - „I Try“ — **Macy Gray**

PROLOG

Středa

Yumi

Ten den, kdy Cassidy zemřela, jsme my ostatní byly v Londýně. Všechny tři jsme musely přetrpět přátelské dobírání od dýdže-je s přezdívkou „Dashing Jed“, který s námi dělal rozhovor na třetím nejpopulárnějším rozhlasovém pořadu v UK. Ještě před samotným začátkem Emily stanovila jasná pravidla: Žádné řeči o Merryině rodině. Žádné zmínky o Rosině nedávném pobytu v léčebně. Žádné šťourání do mého zkrachovalého manželství. A především žádné zmínky o Cassidy, naší chybějící čtvrté člence.

Kamrlík, ve kterém jsme seděli, byl hezky zařízený a zdi měl potažené žlutým kobercem. Ve vzduchu byl cítit ostrý pach vlhkosti nebo snad plísně, jako kdyby sem někdo nedávno vešel v promočených botách a zavřel za sebou dveře. Dýdžej seděl vedle Merry, která si kreslila po desce stolu gumovacím koncem tužky srdíčka.

„Takže, dámy, vy tedy účinkujete v novém filmu Stana Harolda, *Půlnoční oběd*. Řekněte mi, jak se vám se Stanem pracovalo?“

Rose začala jako vždycky první. „Se Stanem se dělalo opravdu báječně. Už od devadesátých let chodím na všechny jeho filmy, a to, že nás obsadil do svého nového projektu, byla opravdu čest.“ Usmívala se, jako kdyby tu někde byla tajně ukrytá kamera, jenže

já jsem předtím, než jsem s vystupováním v rádiu vůbec souhlasila, trvala na tom, že žádné natáčení nebude. Neměla jsem chuť číst v komentářích na YouTube poznámky o svojí váze. Seděla jsem naproti Dashing Jedovi s lokty na stole a tváří v dlaních.

„On je vážně legrační chlapík,“ dodala jsem do svého hlasu trochu rozvernosti. „A je velmi laskavý.“

Rose začala mluvit o nějaké veselé příhodě z natáčení, ale já ji neposlouchala. Popravdě, celý náš výstup v té komedii byl tak krátký, že nestál ani za zmínku, natož za nějaké promo. Byla to spíš úlitba dospělým, kteří přivedou své ratolesti na film pro děti od třinácti let, aby viděli něco známého a my abychom se dostaly do povědomí současné generace. Já se toho ani nechtěla účastnit, ale Rose trvala na tom, že chce být vidět, a její slovo mělo v Gloss vždycky větší váhu. Souhlasit s natáčením bylo také snadnější než souhlasit s tím, že uděláme další společné turné, což byl nápad, který nám každoročně podsouvala celých uplynulých deset let. A tak jsme nyní seděly tady, v pochmurném starém Londýně, kde jsme kdysi kralovaly vyprodaným pódiím, v malé kanceláři, chichotaly se do mikrofonu a musely předstírat, že máme co říct.

„Ta naše scéna netrvá snad ani patnáct vteřin,“ podotkla Merry. „Jestli mrknete, mohli byste to prošvihnout! Ale jestli díky tomu začne nová generace kupovat naše staré desky, tím líp pro nás.“

„Cože, tři platinové desky vám nestačí?“ zeptal se Jed.

„No, já jsem odjakživa byla spíš na diamanty,“ zasmála se.

Taky jsem se přinutila zasmát a všechno to bylo rázem zpátky: Merry udělala nějakou hloupost a já to musela uhladit. „Merry, to trochu přeháníš, ne?“

Dashing Jed ohlásil, že bude následovat několik telefonátů od posluchačů. Merry přitom ignorovala Rosin nesouhlasný pohled. Už dávno se rozhodla nedbat Rosiných pravidel ohledně toho, co

je správné, a prostě říkala, co se jí zrovna chtělo. Před patnácti lety se nad tím párkrát pohádaly.

„A na drátě máme posluchače!“ zahlaholil nadšeně Dashing Jed. Měl velkolepý, melodický baryton. Kdyby nepracoval v rádiu, určitě by se uplatnil jako operní zpěvák.

Z reproduktoru se ozval chraplavý hlas a se skotským přízvukem se zeptal: „Mluvím s Gloss?“

„Přesně tak!“ zahlaholil znovu Jed.

„Chtěla jsem vám jen říct, jak moc vám fandím, dámy,“ pokračoval ženský hlas. „Menuju se Kelly a poslouchala jsem vás celou střední školu. Řekněte mi, prosím, když jste se teď takhle sešly, neuvažujete o nějakém společném turné?“

Ačkoliv tu nebyly žádné kamery, poskládala jsem obličej do neutrální masky. *Proč* se lidi pokaždé musejí ptát na turné?

I tentokrát odpověděla Rose. „To je od vás milé, Kelly,“ zavrkala. „Jak se říká, nikdy neříkej nikdy. S Yumi a Merry jsme to už probíraly, ale ještě nemáme žádné konkrétní plány.“ Cassidy nezmínila.

„Jasně, no, já jen že vím, že by bylo vyprodané tak během pěti vteřin! I tak se na vás v tom *Půlnočním obědě* budu těšit.“

Takovéhle chvalozpěvy mi dřív dělaly radost. Žila jsem z té přívětivosti a pocitu sebevědomí. Milovala jsem jásající davy v arénách, zvědavé reportéry i reklamy na limonádu s naší fotkou na plechovkách.

Jako by to celé ale už bylo dávno a nic mi to neříkalo. Vrchol jsme měly za sebou, teď už jsme byly téměř normální.

„Díky moc, Kelly,“ jásal Jed. „A přepínáme na další hovor!“

„Ahoj, chtěl jsem se zeptat,“ ozval se další hlas, tentokrát mužský a hluboký. „Můžete zahrát ‚Wake Up Morning‘? Už jsem to hrozně dlouho neslyšel.“

„Možná proto, že jste si to album nekoupil, když vyšlo poprvé?“ popíchla ho škádlivě Merry. „Možná ani podruhé, když

dostalo platinovou desku a vyšlo se speciálním úvodem? A možná jste si nekoupil ani to třetí, kde jsme udělaly výběr nejlepších hitů? Pak byste si to mohl pustit kdykoliv. Ale ano, taky je to moje oblíbená písnička. Dashing Jede, mohl bys to pustit? Může hrát v pozadí, až si budeme povídat.“

Jed se otočil k prosklené stěně a pokynul kolegovi za ní, aby desku vyhledal. Chtěl se otočit zpátky k mikrofonu, ale zarazil se a zvrtil se zpátky. Někdo zvenčí se snažil upoutat jeho pozornost. Merry vedle něj zpozorněla a zahleděla se ven.

Někdo venku tiskl na sklo list papíru. Ze svého místa jsem viděla jen nečitelná slova načmáraná rukou. Merry si překvapeně zakryla rukou ústa.

Rose ji zřejmě pod stolem nakopla, protože Merry se na nás podívala. Oči měla obvykle ledově modré a tak jasné, že jsem jejich záři viděla i na ztemnělých stadiónech, než se rozsvítila světla. Teď ale byly zamžené a zornice strachem roztažené tak, že jsem sebou mimoděk trhla. Jed se naklonil k mikrofonu. „Vážení posluchači, obávám se, že jsem se právě dozvěděl strašnou zprávu. Zatímco si tu ve studiu povídáme se třemi členkami Gloss, musím s lítostí oznámit, že čtvrtá právě zemřela.“

TICHO.

Dashing Jeda náš společný šok očividně naprosto zaskočil. Kdo ví, proč nám tu bombu naservíroval právě takhle, přímo ve vysílání. Snad měl za to, že je jeho povinností okamžitě nás o tom informovat, protože ostatní média by stejně hned věděla, kde nás najít. A pak by nás po skončení vysílání před budovou čekalo jejich sročení. Paparazziové se takovými žalostnými událostmi dobře živí, udělalo by jim nesmírnou radost, kdyby to na nás mohli nečekaně vybafnout hned, jak bychom vykročily z budovy. A taková fotka, jak všechny brečíme na chodníku v centru Londýna, by některému z nich docela určitě vydělala

minimálně na roční školné pro děti v dobré soukromé škole. A protože jsme si lebedily v odizolované místnůstce, jediný, kdo by nám mohl říct o Cassidyině smrti, by mohla být Emily, pokud by byla dost rychlá.

Nebo měl v sobě Dashing Jed sklony ke zlomyslnosti a chtěl vidět, jak budeme reagovat. Snad měl dokonce za to, že by se tím jinak celkem obyčejný promo rozhovor mohl změnit v pěkně šťavnaté interview, v němž bychom chvějícími se hlasy vzpomínaly na naši zesnulou přítelkyni. Jeho bezvýznamná stanice by získala hromadu dalších posluchačů, bulvární plátky by úryvky z vysílání přebíraly jako o závod a fanouškovská videa a různé časopisy a blogy by se rvaly o přepisy záznamů. Dashing Jed by se stal populárním hostem různých talk show, kde by moderátorovi vyprávěl, jaké to bylo být u toho, kdy se všechny členky kapely Gloss zhroutily při zprávě o smrti Cassidy, nejspíšejší ze všech Gloss...

Jenže nic z toho se nestalo. Ticho se neúnosně prodlužovalo, a tak si pospíšil, aby ho vyplnil něčím jiným než jen šuměním statické elektřiny. S Merry a Rose jsme si vyměnily rychlý pohled. Pak jsme všechny mlčky tu zprávu vstřebávaly. „Taková tragédie,“ povídal Jed. „Byla ještě tak mladá. Doufám, že vám tahle píseň přinese trochu útěchy.“ Znovu zamával do okénka, nejspíše aby upozornil nějakého kolegu, aby pustil naše album.

Upřímně, čekala jsem, že Merry něco řekne. Něco. Cokoliv. Merry byla známá tím, že měla hodně prořízlou pusu. Všechny bulvární plátky s radostí překrcovaly její slova a dělaly z ní ještě výstřednější divošku, než ve skutečnosti byla. Teď, poprvé za patnáct let, se zdálo, že Merry nemá co říct. Tiskla rty k sobě tak pevně, až připomínaly tmavě růžovou čárku.

Spíše jsem cítila, než viděla, jak se Rose vedle mě sesunula na židli. Rose s Cassidy spolu moc dobře nevycházely, ale stejně ji to zasáhlo. Já jsem si byla s Cassidy vždycky nejbližší, ale cítila jsem se jen otupělá.

Hudba spustila, byla to jedna z pomalých písní. Stáhla jsem si sluchátka z uší.

Snažila jsem se rozhýbat bradu, abych setřásla to napětí a dokázala znovu najít svůj hlas. „Jak?“ vypravila jsem ze sebe. Jako by mluvil někdo cizí. Můj hlas zněl hluboce a zastřeně, skoro jako by někdo zavrčel.

Jed po mě střelil rychlým pohledem.

„Jak? Jak zemřela?“ Nahrávku téhle otázky budou vysílat všude v okruhu padesáti mil. Budou ji přehrávat ve všech pořadech o celebritách s Cassidyinou fotkou v levém horním rohu obrazovky.

„Je mi líto, zlato,“ odtušil Jed. „To nevím.“

Když jsme rozrazily dvoukřídlé dveře a zamířily k autu, na chodníku už se to jen hemžilo kamerami. Britští paparazzi nejsou tak neomalení jako třeba v L. A. nebo v New Yorku, ale přece jen už si na hollywoodských hvězdičkách vyžívajících se v publicitě něco nacvičili, takže tu pár ostřílených borců bylo. Emily nechala přistavit auto až k chodníku a my jsme si při prodírání davem clonily tváře kabelkami, až jsme se konečně nacpaly do vozu a zabouchly za sebou dveře.

Rose se zhroutila na kožené polstrování sedadel a nevěřičně vykoukla zatmavenými okny ven. „Proboha,“ vydechla při zvuku skleněných čoček objektivů narážejících do oken. „Úplně jsem už zapomněla, jaké to bylo.“

Merry si kolem prstu pevně ovíjela pramen svých světlounkých vlasů a zuřivě za něj popotahovala. Tenhle její zvyk mě vždycky přiváděl k šílenství. „Kurva. Nemůžu tomu uvěřit. Em,“ zavolala dopředu, „co se tam děje?“

Emily už začala řidiče navádět k nejbližšímu McDonaldu. Teď pracovala pro Merry jako asistentka, ale v dobách, kdy jsme byly spolu, se starala o nás všechny. Obrátila se k nám dozadu

a změřila si nás vážným pohledem. „Ve zprávách říkali, že ji našli teprve před pár hodinami. Správce domu ji objevil kolem sedmé ráno. Zavolali sanitku a pak pohřebák a celou tu dobu byly před domem davy novinářů, co si fotili pytel s jejím tělem. Nemohli prý nic dělat. Byla mrtvá, nejspíš zemřela už někdy v noci. Jenže všechno je to ještě úplně čerstvé a sotva stačili uvědomit rodiče, a tak chtějí detaily ututlat.“

„Víš se, jak se to stalo?“ zeptala se Merry.

Emily zavrtěla hlavou. „Žádné podrobnosti neznám.“

„Byla nemocná? Za ty roky jste s ní nikdo nemluvil, že ne?“ Obrátila se Merry k Rose a ke mně.

Rose nepřestávala civět z okna. „Už přece říkala, že nikdo neví, co se stalo.“

„No ano, ale jestli jste spolu mluvily třeba nedávno...“

Em se obrátila v autě dopředu a znovu zopakovala: „Zatím žádné detaily neznáme.“

Auto zajelo do drive-in a Emily rychle přes řidiče vychrlila naši obvyklou objednávku. Rose si vzala dietní kolu a dívala se, jak si rozbaluju burger. Některé věci se prostě nezmění. Povzdechla jsem si. „Nedívej se tak, Rose. Dobře vím, co si myslíš, ale teď na to není vhodná doba.“

„Vždyť nic neříkám. Možná bys mě nemusela soudit podle sebe.“

Ale to už se mi stres rozpouštěl v ústech a klouzal do žaludku. Sousto za soustem jsem se prokousávala hamburgerem, dokud jsem konečně necítila, jak napětí kolem žaludku ustupuje.

16. listopadu 1999

Cassidy

Dnes večer je finále. Sedím za pódiem v místnosti s asi miliónem dalších lidí a snažím se urovnat si myšlenky. Nervózně přitom podupávám nohama a okusuju si kůži na palci. Někde mezi publikem sedí moje matka a čeká, že její holčička tuhle soutěž vyhraje. A doma sedí stejně tak před televizí i moji sourozenci.

Stephen St. James stojí hned vedle mě. Společně jsme soupeřili o korunu vítěze v posledních několika kolech soutěže *Zpívej, Ameriko!* Na pódiu hledíme do publika, oči nám svítí, pusy máme dokořán a hecujeme fanoušky k ještě většímu potlesku, ještě hlasitějšímu jáсотu. Ale tady, za pódiem, nikdo nemluví. Vlastně se na sebe skoro ani nepodíváme. Po každém kole nám členové týmu pogratulují, my si sbalíme bágel a odcházíme. Nikdy mi nebyl tak odporný někdo, koho jsem předtím chtěla obejmout.

Ale nemůžu se rozptylovat. Ne teď, když jdeme do finále.

Anna sedí vedle mě. Je to jedna z posledních tří soutěžících a je trochu domýšlivá. Je jí šestnáct, má na červeno obarvené vlasy a těsné tílko. Žhavá kandidátka na vítěze. Když se jí vystoupení daří, nemá konkurenci, ale už se jí taky povedlo párkrát něco pěkně zvorat. „Tak co, Cass,“ povídá mi, jako kdybychom byly kamarádky. „Připravená?“

Přestanu si okusovat nehet na palci a otřu ho o sukni. „Jo,“ odpovídám. „Těšíš se?“

„Na tu smlouvu? Jako bych ji měla *nadosah*.“

„To my všichni.“

„Jenže kdo ji nakonec podepíše?“ zanotovala zpěvavě.

Anna je maličká a štíhlá, má útlé paže i nohy a na obličejí neustále nalepený bělostný úsměv, takže úplně cítím, jak ten

můj strnulý úsměv vedle ní působí unaveně. Anna je tak krásná, že si musím připomínat, že jde o moji konkurenci, přesně jako u Stephena a já se musím soustředit, pokud chci soutěž vyhrát. Kdybych seděla v porotě a měla hlasovat o vítězi soutěže, zvedla bych ruku pro Annu, protože ta už prostě jako hvězda *vypadá*. Já vím, že bych to neměla říkat, ale cítím se vedle ní tak... průměrná.

Mentoři se snažili vylepšit moji image. Poprvé jsem soutěžila v Houstonu, dlouhé vlasy jsem měla stažené do ohonu, na sobě tílko a džínovou sukni a na nohách kovbojské boty. Měla jsem za to, že mezi všemi těmi soutěžícími nebudu nijak zajímavá, ale moje kamarádky Edie a Joanna mi poradily, abych si na tílko nalepila z barevných kamínků své jméno. *Drzá Cassidy*, vytvořila jsem nápis z lesklých krystalků tavnou pistolí. Nevím, jestli fungovalo právě tohle, ale zavolali si mě zpátky na natáčení do L. A., kde jsem prošla všemi vyřazovacími koly se svým vlastním oblečením a vlastnoručně upraveným make-upem. Jenže jakmile jsem se dostala mezi dvanáctku soutěžících, přidělili mi mentory Nikki a Garyho, kteří měli všem soutěžícím pomoci najít svůj styl.

Anna byla krásná a energická už předtím, takže jí doporučili ještě zintenzivnit už tak rudou barvu vlasů až do barvy žhavé lávy. Zkrátili jí sukni, zvýšili podpatky a oči podmalovali tmavými třpytivými stíny.

Stephena, vytáhlého, štíhlého a sršícího chlapeckým charismatem, navlékli do tmavých značkových džín, těsného trička a plandavé rozhalené košile. Zesvětlili mu trochu vlasy právě do takového odstínu, aby vzbuzoval dojem vlasů vyšisovaných od sluníčka a vody v bazénu a gelem mu je natužili do vkusných špiček. Nakonec se ujistili, že mu vizážistka make-upem dostatečně zdůraznila rysy mužné brady.

Já jsem byla děvče z Texasu, s fakt nádhernými vlasy, a první, co se mnou udělali, bylo, že mi je ostříhali po ramena. Tvrdili,

že chtějí, abych vypadla jako ostrá holka. Nejspíš proto, že jsem neměla ani ponětí, jak se mám sama oblékat. Poradili mi dietu – kterou jsem naprosto ignorovala. Navlékli mě do síťovaných punčoch a s oblibou mě ukazovali v koktejlových šatech s motivy zvířecí kůže. Každý večer jsme točili jeden díl. Nikki a Gary mě usazovali do židle před zrcadlem, obtahovali mi oči černou tužkou a rty tmavou rtěnkou. Dnes mám na sobě šaty se zebřími pruhy, vyvedenými ovšem v růžovo-bílé kombinaci, tmavé punčochy a kotníkové boty s tlustou podrážkou. Vůbec se v tom necítím dobře, ale oni mě ujišťují, že vypadám skvěle.

Anna by si ráda povídala dál, ale já cítím, jak se mi stahuje hrdlo. „Asi budu...“ mumlám tiše a odvracím hlavu směrem do kouta, abych se mohla vydýchat.

Když si broukám hlasovou rozcvičku, ucítím na rameni dotek ruky. Otáčím se a vidím, že je to Stephen St. James. Nikdy ho na první pohled nevnímám jako celek. Někdy mě upoutá jeho dlouhý hranatý nos. Někdy zase jeho vůně – je to jako čerstvě vyprané prádlo s nádechem kolínské. Dnes je to jeho ruka. Vidím jeho dokonale udržované nehty a růžové klouby prstů, které se právě odtahují od mého ramene. „Hodně štěstí,“ přeje mi. Je to teprve podruhé, co se mnou promluvil přímo, a ne v rámci skupiny. Poprvé jsme si řekli ahoj, když nás představili v té velké místnosti jako dvanáct finalistů.

Kývám hlavou a cítím, jak mi do tváří stoupá horko. „Tobě taky.“

Zazáří na mě tisíciwattovým úsměvem a odvrací se. Zavírám oči a broukám si dál.

ZPÍVEJ, AMERIKO! je revolučním televizním pořadem. Ale jistě, takové soutěže tu už párkrát byly – například *Hledá se hvězda* – ale z nějakého důvodu dnešní publikum tuhle soutěž strašně miluje. Soutěžící v herních pořadech mají v očích publika příliš

mnoho štěstí a jejich scénáře jsou příliš vyumělkované. Nějaký potentát tedy rozhodl, že je potřeba ukázat obyčejné talentované Američany a ty pak týden po týdnu nechat soutěžit o smlouvu na vlastní desku, kterou jim jako návnadou bude mávat před očima až do samotného konce. Milión lidí se tedy chopilo své šance.

A tak zpíváme, týden co týden. A pak nás porota pěti posuzovatelů chválí, nebo kritizuje. Pak vždy porota společně s hlasy diváků jednoho soutěžícího vyloučí. A každý týden je tu narvaný sál a lidé přilepení doma k televizním obrazovkám mají dalších pár dní o čem diskutovat. Ale dnes večer se náš osud konečně rozhodne.

Chci vyhrát tak moc, až mě z toho bolí zuby. Přinutím se povolit sevření čelistí a začínám pomalu a kontrolovaně dýchat. Snažím se mrkáním setřást z řas kapičky potu, které mi rozmazávají výhled na řadu televizních obrazovek za pódiem. A to na mě ještě nepraží z reflektorů. Máme sice pár vteřin zpoždění, ale už jdeme na to.

„Všichni na místa,“ nařizuje asistentka a vyšumí z místnosti.

Naše moderátorka Matilda Gottfriedová si prsty uhlazuje záhyby na šatech. Vychází z místnosti a o pár chvil později už ji vidíme na obrazovkách. Aplaus pomalu utichá a ona se se širokým úsměvem chápe mikrofonu. „Vítejte ve finále soutěže *Zpívej, Ameriko!* S našimi třemi talentovanými finalisty jsme ušli dlouhou a leckdy dost divokou cestu. *Dnes večer* jednoho z nich vyberete, ano, vy, a ten se stane naší další *národní popovou hvězdou*. O této chvíli všichni snili celý svůj život. Bude to Anna Williamsová, která se věnuje klasickému tanci a přitom dokáže také zpívat? Či snad Stephen St. James, který od prvního dne uchvátil srdce všech amerických žen? Anebo snad vyberete Cassidy Holmesovou, naši drzou oblíbenkyni? *Dnešní noci* se život jednoho z nich navždy změní. Po celou dobu soutěže jste měli v rukou jejich životy právě vy, diváci zde v hledišti a doma

před televizními obrazovkami. V minulých týdnech ze soutěže vypadlo mnoho skutečně velmi talentovaných lidí, ale teď tu před námi stojí tyto tři skvělé mladé naděje.

Dnes tu uslyšíme od každého z našich soutěžících tři různé písně. Zazpívají nám baladu, popový hit a pak píseň podle vlastní volby. A až dostanete znamení, budete moci hlasovat pro svého favorita.

Nejdřív mi ale dovozte představit naše porotce... “ Na obrazovce se objevuje pět lidí sedících v první řadě. „Hudební producentka Jenna Kaulfieldová.“ Blondýna s šedýma očima a tenkými rty kýve na pozdrav. „Hudební agent mnoha velkých světových hudebních skupin, Jonah Stern.“ Muž s make-upem tak bronzovým, že jeho paže vypadají v porovnání s jeho tváří úplně bílé. „Emma Jakeová, popová ikona osmdesátých let.“ Stále vypadá mladá, oči jí mizí ve stínu umělých řas a růžové zdravíčko zdůrazňuje vysoké lícní kosti.

„Thomas Reilly, hlasový kouč, který neúnavně pracoval s našimi soutěžícími, aby jejich hlasy zněly dokonale.“ Muž v tvídovém saku se usmívá do publika. „A konečně dnešní hostující porotkyně, Marsha Campbellová z Big Disc Records, která *osobně* nabídne dnešnímu šťastnému vítězi smlouvu na jeho vlastní desku. Zdravíme porotce!“

„Je skvělé tu dnes s vámi být,“ prohlásí Marsha do mikrofону. Její účes vypadá jako salát z hnědých, červených a zlatých kousků. Působí mladě, možná něco přes třicet, a na očích má brýle s jasně červenými obroučkami.

„Je skvělé, že vás tu na dnešní výjimečné události můžeme přivítat,“ usmívá se Matilda. „Pro začátek se podíváme na shrnutí příběhů našich dnešních soutěžících.“ Otáčí se k obří obrazovce po straně pódia, kde se spouští první video.

Je to reportáž o naší cestě od prvního náslehu až po dnešní noc. Shrnuje pět měsíců, kdy nám bušilo srdce až v krku, trpěli

jsme nedostatkem spánku, trávili noci v hotelích a jedli prefabrikovaná jídla. Je tu Nikki a Gary kontrolující můj účes i šaty. Ranní vstávání na lekce s Thomasem Reillym – napřed všichni pohromadě a později každý zvlášť.

Anna je první. Ukazují její první náslehy v Minneapolis, kam dorazila s hloupým chichotáním a pláštěnkou přehozenou přes šaty, hlasovou rozcvičku s Thomasem, kde už byla oblečená v tílku a džínách. Pro toto video použili působivé sketování, Thomas hrál na klavír a ona vedle něj se zavřenýma očima dirigovala rukama ve vzduchu. Video končí ukázkami jejích nejlepších výkonů v soutěži. Tady už má na sobě buď třpytivé šaty, nebo minišaty. Pět měsíců v soutěži *Zpívej, Ameriko!* shrnuté do pěti minut vizuální poezie. Po obzvláště hezkém sestřihu z jejího výkonu v minulém týdnu se jako kontrast objeví znovu Anna, jak přišla poprvé. Vlasy nemá tak zářivě rudé, rty růžové namísto fuchsiové, a když se jí porotci ptají: „Proč chcete vyhrát tuhle soutěž, Anno?“ odpovídá s chichotáním: „Protože jsem *mladá, motivovaná a nadšená*.“ Každé slovo zdůrazňuje tleskáním drobných dlaní. „Mám na to a úplně vás odrovnám!“ A já ani v nejmenším nepochybuji, že má ve všem pravdu. Dívám se po očku na Annu, stojící po mém boku. Ruce má opřené v bok, oči zavřené, a místo aby se kochala vlastním obrazem v televizi, snaží se rozcvičovat.

Obrazovka se mění, tentokrát se na ní objevuje Stephen. Ten se na soutěž dostavil poprvé v Atlantě v Georgii. Přišel v kovbojských botách a porotci si ho dobírali. „Jezdíte?“ zeptal se ho Jonah Stern.

„Jen ve mém Mustangu pětasedesát,“ uculil se spiklenecky Stephen.

Sestřih pokračuje. Stephenův nevěřící výraz, když mu řekli, že postupuje do dalšího kola. Stephen s dalšími, teď už nepřítomnými soutěžícími hrají společně karty a všichni se smějí.

Domácí video, které zaslal do soutěže: Stephen jako student na místním baseballovém zápase zpívá národní hymnu.

Je úžasný. Celé ty dlouhé týdny v soutěži nikdy nešlápl vedle.

Stephenovo video končí jeho představením z prvního vysílání, kdy naprosto bravurně vystříhl píseň *Unchained Melody*. Na obrazovce se mihne užaslá tvář porotkyně Emmy Jakeové s ústy otevřenými dokořán a Thomas Raily kývající rukou ve vzduchu. Pak rychlý střih: „To bylo úžasné,“ říká Jenna Kaulfieldová. „Amerika tě bude určitě dál sledovat.“

Obraz se ztrácí.

Můj sestřih vysílají jako poslední. Objevuje se *Drzá Cassidy*, s blýskavým nápisem na tričku ještě v Houstonu při prvním náslechu. Fronta se tenkrát táhla celým konferenčním centrem a pokračovala až na parkoviště. Byl červen v Texasu. Namáhavě vyfénované vlasy se mi kvůli vlhkosti vzduchu zkroutily ve strašlivý rozcuch. Na poslední chvíli jsem si je stáhla do obyčejného culíku a vklopýtala na pódium s číslem 1438 připíchnutým na rameni.

Náhle obrazovku zatmí ohromný štětec. To mi Nikki nanáší pudr na obličej. „Až támhle odtud jsem viděla, jak strašně se potíš,“ hází hlavou do strany. „Tak se seber, holka.“

Zahaluje mě oblakem laku na vlasy a zpevňuje mi účes. Když se mlha usadí, je už na obrazovce znovu Matilda a se zářivým úsměvem nás zve, abychom se podívali na reklamy našich sponzorů.

„Dvě minuty,“ informuje asistentka. Odvádějí nás do menší místnosti, kde máme čekat, až přijdeme na řadu. Na stěně visí malá televize a na stolku uprostřed místnosti stojí několik lahví vody. Usazuji se na opěradlo oranžové pohovky a vlhkými dlaněmi si lehce třu kolena. Pásek punčoch se mi zařezává do břicha. Stephen po mojí levici je tak blízko, že se jeho koleno nachází jen pár centimetrů od toho mého. Očima přelétám ze svého klína

k jeho a vidím, jak pevně svírá ruce. Růžové prsty, bílé klouby a srpkovitě bílá lůžka nehtů.

Televize je ztlumená, ale Stephen se napůl postaví, bere do ruky ovládání a pustí zvuk alespoň potichu. Pak si znovu sedá na pohovku. Cítím teplý závan kolínské a vůně pomerančů. V televizi jede reklama na auta, šampon a ještě upoutávka na sitcom. Pak znovu naskakuje logo soutěže *Zpívej, Ameriko!* a kamera přejíždí přes tisícíhlavé publikum ve zšeřelém sále. Úplně vpředu pak ukazuje nasvícenou řadu porotců, až konečně znovu zabere Matildu.

Do dveří nakoukne hlava. „St. James,“ říká asistentka, aniž na nás pohlédne. Cítím, jak se pohovka zhoupne, když se Stephen postaví. Zátylek má celý rudý a mně je jasné, že se taky tak hrozně potí.

„Hej,“ říká Anna, přízrak v křesle napravo ode mě. Mluví tiše a její tělo jako by se ještě zmenšilo. „Zlom vaz, Stephene.“

Vystřelí k ní rychlý pohled zpod sklopených řas a trochu se pousměje. Nikdy předtím jsem u něj tak stísněný úsměv neviděla. A pak vychází ze dveří.

Středa

Rose

Dorazily jsme do hotelu Savoy a znovu jsme se musely schovávat za svými kabelkami, dokud jsme se nedostaly až do lobby. Ostatní holky chtěly bydlet v normálním hotelu, ale já jsem jim to vymluvila. To studio, které financovalo *Půlnoční oběd*, nám za promo nabídlo jednorázovou, i když nepříliš velkou částku. Řekla jsem ostatním, že by měly využít peníze za tu reklamu na cherry colu a doplatit jimi zbytek – nebo, to se týkalo především Merry, prostě vytáhnout svojí černou kartu American Express.

Emily nás nahnala do čekajícího výtahu a v něm jsme mlčky vyjely až nahoru. Yumi a Meredith se nepřítomně dívaly kamsi do dálky a já jsem si dokázala představit, jak jim to v hlavě šrotuje a obě usilovně přemýšlejí, co se vlastně s Cassidy stalo. Určitě si v duchu přehrávají minulé dny, tajné myšlenky a případné stalkery a přemýšlejí, zda Cassidy náhodou nespadla do králičí nory jménem prášky. Já jsem upírala oči na dvoukřídlé dveře a v duchu jsem hodnotila svůj dnešní výstup. Dumala jsem nad tím, co se asi bude psát v dnešních bulvárních komentářích: hezký obličej, žádná rozmazaná maskara, zdrženlivé vystupování. Měla jsem na sobě bundu z měkké kůže, vlasy lehce zvlněné, prsten na řetízku schovaný pod tričkem s naším logem, pěkné módní džíny lichotící mému pozadí a slušné podpatky. Kabelka mi ladila s botami, ale nebyla příliš nápadná.

„Změním vám let,“ řekla Emily, která už zase zapadla do role asistentky nás všech. „Sbalte se a za patnáct minut vás čekám u výtahu.“

Výtah cinkl a zlaté dveře se otevřely dokořán. Merry a Yumi stály nejbliž, pomalu se probraly ze svých myšlenek a vyšly ven. Chtěla jsem je následovat, ale Emily mě chytila za loket. Překvapeně jsem sebou trhla a zamračila se na ni.

Chvilíčku jsme se měřily pohledem, ale pak sklopila oči.

Zamířila jsem nalevo a ona napravo, na opačný konec chodby.

Když jsem vešla do svého zšeřelého apartmá, skopla jsem boty a posadila se na kraj obrovské postele. Celá místnost byla laděná do teplé růžové barvy a přes stažené závěsy se do pokoje dostával jen proužek namodralého světla. Na skříňce byla tmavší skvrna v místě, kde stávala nyní už odstraněná televize, přesně podle mého požadavku. V krku mě bolelo a cítila jsem, že bolestivě polykám nasucho. Vlna bolesti mi sjížděla po oblouku páteře. Očima jsem se soustředila na světlou třísku na

zemi a prsty u nohou jsem se zabořila do měkkého vlasu koberce.

Bože. Cass je mrtvá. Už se nikdy nevrátí. A ačkoliv jsme o ní v poslední době ani my, ani nikdo jiný mnoho neslyšeli, prožili jsme toho spolu tolik, že jsem se cítila, jako by mi zemřel člen rodiny.

Z hrdla se mi vydral vzlyk. Zadusila jsem ho dlaní. Cítila jsem, jak mi celé tělo roztřásá hrůza nad její smrtí. S dlaní přes ústa jsem spolkla slzy, postavila jsem se a očima rychle přelétla pokoj. Musím si sbalit.

S Cass jsme si my dvě z celé skupiny byly nejbližší. Můžu si dovolit chvíli truchlit.

Musela jsem se dozvědět víc, ale *chci* to opravdu slyšet? Mohla bych si třeba na okamžik přestavit, že Cass nic není? Lákalo mě podívat se na do telefonu, ale odolala jsem.

Naházela jsem hromady oblečení bez ladu a skladu do kufuru. Ruce se mi třáslly, a když jsem se jimi dotkla své tváře, cítila jsem, jak je mám ledové. Špičkami studených prstů jsem si promnula oči, jestli nejsou vlhké, a zkontrolovala si řasenku, zda není rozmazaná.

Musím se něčeho napít. Jenže hotel dostal přísné nařízení vyklidit minibar. Dotkla jsem se prstenu na řetízku a zopakovala jsem svou mantru: *Já nepotřebuju pít.*

Zhluboka jsem se nadechla, sesunula kufr na podlahu a posadila jsem se na víko, abych ho mohla zavřít. Na oči jsem si narazila sluneční brýle, naposledy pohledem zkontrolovala pokoj a postavila se.

Emily i ostatní už čekali. Beze slova jsme se seřadily ve výtahu a Em předvídavě požádala hotel o zajištění ochranky během nakládání našich zavazadel do auta a odjezdu na Heathrow.

Ve VIP salónku na letišti jsem se od ostatních odpojila a zašla si na bar pro sklenici syčené vody, ale nakonec jsem požádala

barmana, aby mi do ní přidal náprstek džinu. Jen trochu, pro chuť, ani pořádný panák to nebyl. Bylo ho právě tak dost na to, abych cítila, jak cestou do žaludku hřeje. Nemusela jsem se zrovna opít, jen jsem potřebovala, aby se mi přestaly chvět vnitřnosti.

Na letišti nebylo možné se televizním obrazovkám vyhnout. Cassidyina smrt ale překvapivě nebyla hlavním tématem. Její tělo se našlo teprve před pár hodinami. V takovýchto případech se vždycky vyrojí plno domněnek. Uměla jsem si představit, že brzy bude všude plno nesmyslů, než se nakonec objeví pravda – tedy pokud se vůbec pravda objeví. Jedna z obrazovek poblíž baru právě vysílala zprávy.

Hlasatelka mluvila. „Tělo Cassidy Holmesové ... bývalé členky kdysi slavné dívčí skupiny Gloss ... věnovala se dobročinnosti ... našlo se teprve před několika hodinami ... ostatní tři členky skupiny Gloss ... v současné době k nezastižení ... tweet, že jsou ... touto neočekávanou ztrátou. Losangeleský vyšetřovatel zatím nezveřejnil příčinu ... smrti. O veškerých novinkách vás budeme informovat ... BBC One.“ Scéna na obrazovce se změnila a začala vysílat další příběhy.

Vstala jsem z barové stoličky a přidala jsem se k ostatním, rozvalujícím se v pohodlných křeslech. Merry mi položila ruku na rameno.

„Rose, jsi v pořádku?“

Vážně jsem tomu barmanovi řekla, aby mi toho džinu nalil jen trochu? Nebo svým zkušeným okem prohlédl skrze sluneční brýle a soucitně mi nalil pořádného panáka? Krk mi uvolněně plandal jako uvolněný pant na dveřích. Záda jsem příjemně necítila, obvyklá bodavá bolest byla skoro pryč. Upamatovala jsem se, proč jsem se vlastně dala na pití – alkohol báječně tlumí všechny bolesti, fyzické i psychické. Posunula jsem si sluneční brýle z očí a mrkla na Merry jedním okem. „Hm-m.“

„Tak jdeme,“ řekla Emily, popadla mě za předloktí a vytáhla na nohy. „První třída už může nastoupit.“

Yumi mě usadila na sedadlo a pak se uvelebila vedle mě. „Hele, mám se o tebe začít bát?“

„Zklidni se, nic mi není.“ Chtěla jsem na ni zavrčet, že mě vůbec nezná. Slyšela jen spoustu drbů a ty nemusí být pravdivé. Přijala jsem od letušky nabízenou sklenici šampaňského. Dnes už jsem sice jednou uklouzla – ale tohle není normální den a šampaňské se vlastně ani nepočítá. Yumi už nic neříkala.

Letadlo se rozjelo po ranveji a asfalt pod jeho koly zaskřípal. Ozvěna toho zaskřípění mi rezonovala v kostech jako vnitřní masáž. Opřela jsem si hlavu do polštáře a začala dřímat. Zdály se mi neurčité sny: všechno bylo černé, pomíjející a rozplývající se jako oblak kouře. V jednu chvíli jsem se vzbudila a viděla Merry sedící přes uličku, jak se dívá na film na obrazovce v opěradle sedadla před sebou. Yumi vedle mě také podřimovala. Dopila jsem zbytek zvětralého šampaňského a znovu usnula.

O dvanáct hodin později jsme přistáli v Los Angeles. Vzbudila jsem se, až když letadlo přijíždělo k bráně. Cítla jsem v krvi ještě zbytek alkoholu, jako mastný povlak na okenní tabuli. V ústech jsem měla kyselou pachutí a oči z dlouhého spánku zalepené.

Letadlo se připravovalo na výstup cestujících a na monitory před námi svítil rudý pruh zpráv CNN. Všude bylo slyšet zvuky vstávajících lidí, odepínajících se pásů, zavazadel vytahovaných z úložných prostor nad hlavou.

Stiskla jsem prsten, který jsem nosila na řetízku kolem krku, a nazula si boty. Yumi mi náhle sevřela paži, až jsem sebou trhla. Ale ona se nedívala na ten prsten. „Rose,“ ukázala mi na obrazovku v opěradle sedadla před sebou.

Ačkoliv jsme zvuk nemohly slyšet, bylo zřejmé, že mluví o Cassidy. Obrazovku zaplňovala Cassidyina fotografie od

ramen nahoru, nejméně deset let stará, a pak se přesunula do rohu vedle hlasatelčina obličeje. Většina takových fotek má při zprávách CNN kvalitu fotky na řidičáku, ale tohle byla stará profesionální fotka z doby, kdy byly Gloss na vrcholu slávy. Portrétní fotografie z doby, kdy jsme měly krátkou ofinu, na víčkách lichotivé stíny a rty s růžovým leskem. Hlasatelka se tvářila velmi vážně, jenže naše oči se soustředily jen na titulek pod Cassidyinou fotografií.

Cassidy Holmesová pravděpodobně spáchala sebevraždu.

16. listopadu 1999

Cassidy

Nikdy jsem se necítila víc neživou. Všichni v publiku mi zobou z ruky. Zuby mi svítí, oči se lesknou a hlas mám jako zvon. Jakmile přešlo prvotní chvění a dostala jsem se na pódium, mé sebevědomí se nafouklo jako balón. Cítím, jak ze mě vyzařuje energie, skoro ji vidím, coby paprsky dopadající jako mlha na hlavy lidí sedících v sále.

Tohle vyhraju.

Poslední tóny Madonnina hitu „Frozen“ ještě visí ve vzduchu, když vyseknu parádní úklonu. Jak se zvedám, vidím publikum vstávat, tleskat a jásat a zaznamenám potěšené tváře porotců.

Matilda jen září. „Wow!“ výskne. „Tak co myslíte, Jenno?“

Jenna Kaulfieldová odpovídá: „To bylo úžasné. Celá jsi byla úžasná.“

Jonah, Emma, Thomas, Marsha mluví také. Jejich slova mi splývají. Cítím, jak mě od širokého úsměvu bolí ústa, a slyším Marshina poslední slova: „Kdyby záviselo jen na tomto výkonu, okamžitě bych ti nabídla smlouvu. *Bez váhání,*“ opakuje do jásajícího davu.

Odvádějí mě z pódia a tam vidím Annu. Má na krajíčku. „Byla jsi skvělá,“ šeptne mi, když si bere mikrofon.

Máme za sebou balady a Anna zakončuje kolo popových hitů. Už jsme se dostali skoro za polovinu tohoto nervy drásajícího večera a napětí uvnitř mě pomalu povoluje.

Následuji produkční asistentku zpátky do žluté místnosti s pohovkou. Kdosi mi tiskne do dlaně láhev s vodou a já piju. Stále ještě přešlapuju do rytmu, který slyším jen já, a pohupuju rukama, v nichž svírám láhev s vodou. Cítím se jako krasobruslařka na olympijských hrách, která čeká na svůj výsledek. Chci se otočit, popadnout své mentory a s úsměvem je stisknout do náručí. Jenže tu sedím sama s blikající televizní obrazovkou přenášející obraz Anny, která vystupuje sotva pět metrů od místa, kde teď jsem.

Natahuju se pro ovládání a zapínám zvuk. Anna se usmívá svým dokonalým úsměvem, obtáčí elegantní prstíky kolem mikrofonu a pohupuje se v bocích do rytmu písně „Girls Just Want to Have Fun.“

S Joannou jsme tuhle písničku objevily už na střední škole a hrály jsme si ji pořád dokolečka pokaždé, když jsme zůstávaly přes noc na návštěvě. Hrály jsme ji tak často, až mi připadá, že Annina verze zní jako karaoke. Něco v Annině hlasu, snad ten měkký jásavý tón, mi připomíná noční párty s Joannou – a můj první polibek. Cyndi Lauperová zpívala někde v pozadí, my jsme si s Joannou cvičily líbání napřed na polštáři a pak jedna na druhé. Když se její rty dotkly těch mých, prožila jsem první záchvěv vzrušení, ale když jsem se naklonila, abych polibek opětovala, Joanna se odtáhla a řekla. „Tohle je nuda! Podívejme se radši na *Samotáře v Seattlu!*“ A já tenkrát pochopila, že jsme každá jiná.

A tehdy se to stane. Annin hlas se zadrhne a zazní jako žabí skřek. Netrefila tón. Je také příliš krátký, a to ji rozhodí. Anna

se tváří zděšeně, a ačkoliv ve vystoupení pokračuje, je teď mimo rytmus. Pokouší se ho dohnat, ale už se jí to úplně nedaří. Děkuje rychlou úklonou a s dlaní vyděšeně přitisklou na ústech očekává výrok poroty.

Hned jak porotci skončí, Anna prchá ze scény jako krasobruslařka, která upadla při trojitém axelu.

Dvě písně máme za sebou, jdeme na třetí.

Začínám si znovu kousat nehty. Je tu finální píseň a kamera oblohou najíždí na Stephenovu tvář. Na obrazovce je vidět jeho levý profil s otevřenými ústy. Pak ho zabírají zepředu, tvář napjatou soustředěním a emocemi, paži vztaženou dopředu. A teď zase pravý profil, dokonalou siluetu jeho dlouhého nosu a měkkých rtů proti záři reflektorů. Hudba utichá, Stephen spouští paži a usmívá se.

Anna se vedle mě modlí. Já jsem si s žádným božstvem v poslední době moc nepovídala, ale bohové zřejmě nějakou představu, co bych si přála, mají. Stephen žádnou botu neudělal, zato Anna ano. A já tu sedím s nervy napjatými jako špagáty.

Se Stephenem se v zákulisí mívám nevlídně, obvykle jednoho z nás odvádějí, druhého přivádějí. Znovu mám nervy v kýblu, ale myslím, že moje vystoupení je dobré. Písničky mi vybírala kamarádka Edie, která je na hudbu expert, takže jejímu rozhodnutí naprosto důvěřuji.

Do očí mi svítí záře reflektorů, ale já přítomnost publika vnímám. Každá osoba vydává nějaký zvuk, jako rozechvělá struna kytary, a tyhle vibrace já ze zaplněného hlediště cítím. Jejich energie mě nabíjí. Usmívám se.

„Cassidy,“ říká Matilda. „Tohle je poslední písnička. Poslední vystoupení na *Zpívej, Ameriko!* Jsi připravená?“

„Jsem,“ nadechnu se. Stávám se písni. Otevírám ústa a začínám zpívat.

Stephen zpíval o hříchu a touze. Já zpívám o lásce a ztrátě. Jsme jako jin a jang.

Noc, kdy se počítají hlasy, je krušná. Finále je těžké rozhodnout, a tak nás posílají zpátky do hotelu. Uvědomuji si, že si pevně tisknu oběma rukama kolena na prsa, a přemýšlím. Co udělám, když vyhraju? Protože si vůbec nepřipouštím, že bych *nevyhrála*. Byla jsem skvělá. Byla jsem silná.

Přichází večer vyhlášení výsledků a všichni tři vstupujeme na jeviště, držíme se za ruce a snažíme se navzájem se nějak podpořit. I když Annu nemám ráda, nemůžu ji pustit, a i když chci Stephena porazit, zjišťuji, že mu pevně tisknu dlaň. Matilda tuhle chvíli protahuje až do chvíle, kdy publikum doslova vře.

Tiskneme si ruce.

„A diváci hlasovali... vítězem soutěže *Zpívej, Ameriko!* se stává...“

Dav vybuchne v jásot a v něm zaniká hučení v mých uších. Jako by někdo vypnul zvuk. Jako sněhové vločky dopadá na pódiu sprška lesklých konfet. Vidím Matildu na jejích závratně vysokých podpatcích, jak stojí v záři reflektorů a objímá Stephena St. Jamese. Publikum odráží studenou záři reflektorů a tváře lidí získávají modravý odlesk. Anna pláče a objímá mě. Uvědomuji si, že i já mám oči mokré, a objetí oplácím. Tohle není pravda. Tohle nemůže být pravda.

Vítězné jméno nebylo moje.

ČÁST I

**POD
VLASTNÍM
JMÉNEM
(2000–2001)**

The Los Angeles Times. 18. listopadu 1999.

Zábava a umění

„*Zpívej, Ameriko!*“ je pěvecká soutěž, která v posledních dnech zahltila televizní obrazovky a která skončila ve středu, po úterním dvouhodinovém napínavém hlasovacím finále. Srdce a hlasy publika si získali tři finalisté, Anna Williamsová (16), Cassidy Holmesová (17) a Stephen St. James (20). Většina nakonec po úterním večerním představení hlasovala pro Stephena St. Jamese.

Producenti soutěže jsou s výsledkem spokojeni a plánují větší a lepší pokračování. „Byla to úžasná zkušenost,“ hodnotí svou účast pan St. James. „Cítím se velmi poctěn.“ Pan St. James vyhrál mimo jiné smlouvu na tři alba s Big Disc Records a získal také nabídku na post mluvčího sponzorující společnosti Mountain Cola.

The Houston Chronicle. 18. listopadu 1999.

Zábava. Strana 2 (oznámení)

Houstonská rodačka Cassidy Holmesová (17) v soutěži Zpívej, Ameriko! po finálovém úterním vystoupení nakonec nezvítězila. Studentka Meyer Park High School se stala jednou z finalistek soutěže, ve které skončila na druhém místě.

Vítězem se stal Stephen St. James z Atlanty v Georgii. V souboji o korunu vítěze porazil své soupeřky slečnu Holmesovou a Annu Williamsovou ze St. Paul v Minnesotě.

Premiérová pěvecká soutěž byla nejsledovanějším televizním pořadem. Úterní vystoupení i středeční odhalení vítězů sledovalo více než dvacet miliónů diváků.

1.

27. listopadu 1999

Houston

Cassidy

Když jsem do běžícího mixéru přihodila další práškový cukr, zvedl se bílý oblak a jemný prášek se usadil Katie na hlavě a řasách, takže rázem vypadala jako šedivá. Melanie kýchla.

„Do mixéru ne!“ vykřikla Katie, přistoupila k těstu a odstrčila Melanii, která si hřbetem ruky otřela nos.

Matka se po náročných Vánocích vzpomínala před televizí u starých dílů seriálu *Jet-Setters*. Seděla na gauči ve stísněném prostoru obývacího pokoje. Během reklam ztlumila zvuk a přes brýle na nás vrhla dlouhý pohled. „Máme tu takového cukroví, že nám vydrží až do Valentýna.“

Katie si odfrkla. „Tohle Patrick s Robbiem spořádají ještě před večeří.“ Až do kuchyně, zastavěné pekáči, odměrkami a lžícemi, k nám doléhalo tlumené pleskání míče na příjezdové cestě před domem. Občas se do toho ozval nešťastný výkřik.

Mel si umyla ruce a popadla máslo zabalené ve voskovaném papíře, aby namastila pekáč. Byla z nich dvou ta mlčenlivější a vždycky taková tichá voda. Až do tohoto roku se obě dvojčata ráda oblékala stejně a dělala všechno společně. Jenže letos už byly v pubertě a začínaly si zakládat na své individualitě. Katie si

ostříhala vlasy nakrátko, zato Melanie si svoje nechala dorůstát. A zatímco Katie začala být tvrdohlavá a vzdorovitá, Mel zůstávala stále taková naivní a milá. Doufala jsem, že se to nezmění.

Bouchly dveře a v nich se objevil Patrik. Natáhl se přes nás, aby si podal sklenici vody.

„Fuj, smrdíš potem,“ zahartusila jsem. „Načichne nám tím těsto.“

„Chceš říct, že ho *vylepší*,“ zakřenil se a natočil si do sklenice vodu z kohoutku.

„Zmlkni,“ zavrčela jsem. Trochu mě našťvalo, že jsem musela na Vánoce vyklidit svůj pokoj – který vlastně patřil *Patrikovi* – ale takový je život. Když už máte čtyři sourozence, z nichž tři žijí doma a další přijíždí na prázdniny k rodičům, nejde to jinak. Věděla jsem, že Patrick chodí spát do mé postele s nemytýma nohama a na místo mých věcí strká svoje haraburdí.

„Nebud' taková *netýkavka*, ségra,“ řekl, nalil do sebe vodu a znovu vyrazil ven. Trochu jsem se uklidnila.

Tenkrát, když jsem tu soutěž nevyhrála, jsem brečela v mém přenosu. Celou tu dobu, co jsem trávila v hotelu v Los Angeles, jsem snila, plánovala a zpívala a měla jsem všechno promyšlené až do okamžiku svého *vítězství*. Snila jsem o všech těch dveřích, které mi začnou nahrávací společnosti jedna přes druhou otevírat, a o tom, že budu zpívat profesionálně a můj hlas budou znát lidé po celém světě. Samozřejmě, vždycky tu byla možnost, že nevyhraju, ale tu jsem si odmítala připustit, protože co nechceš, aby se stalo, na to nemáš ani myslet. Doufala jsem, že když budu uvažovat pozitivně, budou pozitivní i výsledky.

A možná jsem měla přemýšlet i o ostatních alternativách, abych se tak alespoň připravila na možné zklamání. A jak se nakonec ukázalo, můj usazený obličej vidělo přes dvacet miliónů lidí.

Matka mě po skončení vysílání vyhledala v té místnosti s pohovkou. To už uklízeči začali jako pilné včeličky smetat ze země konfety. Seděla jsem stále na těžce oranžové pohovce a snažila se vyčistit si ucpaný nos. Posadila se vedle mě a ruku mi položila na záda. To malé gesto stačilo, aby mi znovu vytryskly slzy. Nechala mě chvíli vzlykat a něžně mi dlaní masírovala záda mezi lopatkami. Pak řekla: „Pojďme domů.“

Já jsem se ale cítila otupělá a přála jsem si být sama. Nechtěla jsem se po té prohrané soutěži ukazovat světu a začala jsem se před ním ukrývat. Vyprosila jsem si ze školy volno, a protože se mi nic takového nikdy předtím nestalo, moji rodiče uvažovali, co se mnou mají dělat. Nakonec jsme uskutečnili radu u kuchyňského stolu a oni souhlasili, že nemusím chodit do školy dřív než po Vánocích, ale pod podmínkou, že všechno zameškané učení doženu.

Vánoce mi poskytly vítanou úlevu, i když jsem musela spát s Mel a Katie. Dárků jsme nikdy moc neměli, vždycky jsme dávali přednost kvalitě nad kvantitou. Dvojčata měla skvělý nápad, že dáme peníze dohromady a koupíme celé rodině lístky na zápas Rockets, i když vlastně jediný z rodiny, koho basketbal bavil, byli moji bratři. Měli ohromnou radost. A teď, dva dny po Vánocích, když už jejich kouzlo začalo vyprchávat, jsem se v myšlenkách znovu vracela k té soutěži. Rána byla ještě příliš čerstvá, a kdykoliv jsem na soutěž pomyslela, vhrkly mi do očí slzy.

Kam jsem se měla pohnout dál?

„Ach jo, tuhle zápletku nesnáším,“ řekla Katie a přenesla mou pozornost zpátky do kuchyně. Očima visela na televizi, která z našeho místa byla dobře vidět. „Madelynn se přece o ty lístky do první třídy nebude s Yvette dělit! A Yvette pak potká Danteho a to bude všechno?“

Mel chápala, čím se trápím, a zeptala se: „Jsi v pořádku?“ Obala jsem ji nenápadně loktem ohnutým jako ptačí křídlo. Ve

vlasech měla ještě trochu cukru, a tak se otrásla jako štěně, aby ho vyklepala ven.

„Patrikovi žádné sušenky nedáme,“ řekla jsem jí.

Katie začala urputně zpracovávat těsto. „Souhlas.“

Matka si povzdechla a vypnula obrazovku. „Cukr ti to zklamání překonat nepomůže.“

MLčela jsem a dělala jsem, že neslyším, i když mixér byl už zticha a v domě nebyl projednou žádný rámus. MLčky jsem vykrajovala cukroví. Hlavu i ramena jsem měla svěšené nad pekáčem, ale věděla jsem, že dvojčata si vyměnili pohled a vypařila se. Tuhle taktiku zvolily v případech, že si některý z rodičů potřeboval vážně promluvit s některým z jejich sourozenců. Obě zdvořile odložily kuličku těsta a před odchodem si opláchly ruce.

Vtiskla jsem kuličku těsta na pečicí papír a prstem ji rozmáčkla. Říkala jsem si, kdy o tom začne mluvit. Možná si řekla, že už je po Vánocích, takže svátky už mi nezkazí. „Já vím.“

„To nejlepší, co teď můžeš udělat, je, že si od Joanny vezmeš učení, uděláš zkoušky a dostuduješ. A myslíme si, že bys měla jít k terapeutovi.“

„To jako myslíš na psychoterapii?“

„Cassidy, ty jsi chytrá holka. A dobrá. S tvým otcem jsme byli – jsme – na tebe tak hrdí, na všechno, co jsi v L. A. dokázala. Druhé místo je přece ohromný úspěch. Jenže oba vidíme, jak tě to ničí, a nechceme, aby ses znovu zklamala. Terapie ti pomůže překonat alespoň *tohle* zklamání.“

Bylo to víc než jen zklamání. Popravdě, byla jsem totálně na dně a vánoční prázdniny jsem proto trávila pečením cukroví a doufala, že každým kouskem, který sním, dokážu zahnat vědomí, jak moc jsem to podělala.

Dala jsem pekáč do trouby a využila toho, že mám důvod se k ní takhle obrátit zády. Jen pomyšlení, že už nebudu zpívat, mě ničilo. Tak to bývá, když víte, že něčeho můžete nechat a bude

to tak snadnější, jenže když toho nenecháte, budete toho litovat. „Já už nemůžu *nezpívat*, mami,“ řekla jsem chraptivě. Rozhodla jsem se, že tuhle bitvu budu bojovat.

„Tak dobře. Já přece neříkám, že toho máš nechat úplně. Pořád si můžeš zpívat doma, nebo ve školních muzikálech. Jen to přece nemusíš dělat profesionálně...“

„Hm. Promyslím si to.“

Už jsem samozřejmě věděla, že nic promýšlet nebudu. Do soutěže *Zpívej, Ameriko!* jsem se přihlásila z náhlého popudu, ale předtím mi v přihlášení nebránilo ani nízké sebevědomí, ani nedostatek touhy vyhrát. Sama jsem byla překvapená tím, jak daleko jsem se dostala, ale když už jsem jednou byla ve hře, nehodlala jsem odejít. A ať si moje matka myslí, co chce, já jsem už na jazyku skoro cítila chuť vítězství. Dokázala jsem, že jsem dost dobrá na to, abych byla skoro profesionálka. Lidé mě měli rádi. Lidé pro mě hlasovali. Marsha Campbelllová mi řekla, že jsem dobrá a že můj zpěv za to stojí. I když smlouvu dala nakonec podepsat někomu jinému.

Kdybych byla stále ještě vzdorovitý puberták, utekla bych po takovém rozhovoru naštvaně do svého pokoje. Jenže místo toho jsem nastavila minutku a odešla jsem, jako kdyby se mě matčina slova netýkala. Posadila jsem se na svou postel, posetou Patriciovými špinavými ponožkami. Zavřela jsem oči a sáhla po telefonu. Byl to dárek k Vánocům od rodičů – modrý, bezdrátový.

Zavolala jsem Edie.

To Edie zaujala soutěž *Zpívej, Ameriko!* jako první a přinesla k Joanně leták. Jakmile jsme se ubezpečily, že je to skutečná soutěž, začala mě Edie s Joannou a Alex přemlouvat, ať to zkusím.

„Máš nejlepší hlas z celé školy,“ přeháněla trochu Joanna můj talent.

„Vždyť jsi od první třídy dělala moderní tanec,“ podotkla Edie a přitom milosrdně opomněla zmínit fakt, že jsem toho nechala,